

2. KAPITOLA

Horké rozeklané kusy skály se rozletěly do všech stran, když explodovala první mina. Hned nato ji následovaly dvě další.

Členové týmu se rozprchli pro své vybavení, křičeli dohodnutá znamení a že jsou „up!“ – připraveni pustit se do boje.

Když se rozběhli na místa, která měli kryt, popadl Berglund jednoho z mladších členů týmu, muže jménem Moss. Ukázal na ženy a zařval: „Vem je do krytu!“

Kryt byl podzemní výslechový prostor z dob, kdy Iráčané používali pevnost jako vězení. Pro Ashleigh a její kamarádky to teď bylo nejbezpečnější místo.

„A přines pásy!“ překřikoval Berglund rámus ve snaze dostat na místo jejich pásový střední kulomet.

Dál na ně pršely miny, rozbíjely velké kusy opevnění a zaznamenaly přímý zásah poslední zbývající věže pevnosti. Moss a ženy se rozběhli ke schodům.

Dole byly těžké kovové dveře, které už stihl otevřít veliký kus kamene. Moss zahnal ženy dovnitř, popadl jedenáctikilový kulomet a k němu tolik munice Norma Magnum .338, kolik dokázal unést.

„Zalezte až dozadu,“ nařídil jim. „A nechodte ven, dokud pro vás nepřijdeme.“

Odkopl kámen z cesty, zatlačil ramenem do těžkých dveří a vši silou do nich strčil. Než se zavřely, byl už v polovině schodiště.

Venku, na chatrném opevnění tvrze, se rozhořela přestřelka.

Když se Moss objevil na nádvoří, Berglund páčil řízené dávky z tlumené pušky. „Pohni s tou municí!“ zařval.

Moss doběhl k němu, odhodil plechovky s municí a začal rozkládat zbraň.

„Dostaly se do krytu?“

Moss se chystal odpovědět, když s jekotem přiletěla další mina a vybuchla uprostřed nádvoří. Roztrhala polovinu zdi u schodů, jen pár stop od nich.

„Dostaly se do krytu?“ překřikoval Berglund zvonění v uších.

„Jsou v bezpečí,“ křikl Moss.

Berglund ukázal hlavní pušky k jihovýchodu. „Je jich tam aspoň padesát. Možná víc. Mají kalašnikovy a erpégéčka.“

„Co jsou kruci zač?“

„Koho to sakra zajímá? Začni je kropit.“

Moss se zadíval do puškohledu pro noční vidění, namontovaného na kulometu, odjistil zbraň a zahájil palbu.

Dávky z Normy Magnum ráže 338 mm byly neuvěřitelně přesné a mimořádně silné. Zbraň měla účinný dostřel osmnáct set metrů, ale byla schopná zasáhnout cíl vzdálený pět a půl kilometru. Odlehčený střední kulomet General Dynamics dokázal vystřelit pět set nábojů za minutu, a Moss jim je teď s radostí dopřával.

Jenže sotva skolil jednu skupinku, objevila se jiná. A teď se k pevnosti blížily z různých stran. Začali se rojit. Byli všude.

Moss stihl už pošesté změnit pozici, když se jeden z členů týmu rozběhl ke krytu pro zbývající municí.

Berglund mezitím ze svého šifrovaného satelitního telefonu zavolal do Langley o pomoc. Naléhavě potřeboval informace. *Kdo jsou ti chlapi? Kolik jich ještě je? A jaké prostředky mají v oblasti k dispozici, aby je poslali týmu na pomoc?*

Langley pro něj nemělo dobré odpovědi.

Ať jsou útočníci kdokoli, udeřili právě ve chvíli, kdy dron CIA opustil své stanoviště. Nová bezpilotní letadla tu nebudou dříve než za dvacet minut. Přesměrování satelitu zabere nejmíň půl hodiny. Berglund ale půl

hodiny neměl. I o dvaceti minutách pochyboval. Co nevidět jim dojde munice. A až se to stane, bude tenhle boj u konce.

Situaci poněkud komplikovala skutečnost, že tým OZA vůbec neměl být v Iráku. Tahle operace byla černá jako noc. CIA se však přesto nechystala nechat své lidi zemřít.

V opuštěném skladišti nedaleko za jordánskou hranicí stálo komerční vozidlo o osmnácti kolech. V jeho dlouhém bílém přívěsu se ukrývaly dva silně modifikované vrtulníky Hughes MD 500 se složenými listy rotorů.

„Pohyb! Pohyb!“ volal náčelník posádky CIA, zatímco jeho muži vykládali vrtulníky a chvatně je chystali ke startu. Jejich zatím nejrychlejší čas z přívěsu do odletu činil čtyři a půl minuty. Jestli má být nějaká naděje, že pomohou Berglundovu týmu, budou ten rekord muset zkrátit na polovinu.

Helikoptéry, verze MH-6 Little Birds americké armády vyrobené speciálně pro CIA, byly předem přemístěny na jordánské stanoviště jako plán B. Plán A byl, že Berglund a jeho lidé proniknou do Sýrie ve třech samostatných vozidlech, hodí cíli z IS na hlavu pytel a zase honem zmizí. Helikoptéry tu byly jen pro případ, že se během mise něco pokazí.

Útok těchto rozměrů, na tak odlehlém místě, když nikdo neměl vědět, že tam vůbec jsou, se považoval za takřka nemožný. Jenže Berglund a jeho muži tady byli a teď jim zbývalo jen pár minut života. A to letecký tým ještě nevěděl o té nepovolané návštěvě schované v krytu pod pevností.

Náčelník posádky s ukazovákem naléhavě rozkývaným nad hlavou teď štěkal na piloty, aby nastartovali letouny. „Jděte do toho! Ted! Hned! Hned!“

Zatímco čtyři techničtí pracovníci zaklapávali, zacvakávali a natahovali na příslušná místa zbraňové systémy vrtulníků, hluk skladiště prořizlo pronikavé kvílení motorů probouzejících se k životu.

O pár okamžiků později se z oken skladiště začaly sypat uvolněné skleněné tabulky, jak se vibrující rotory hladově zakously do vzduchu.

Když mu oba piloti ukázali zdvižené palce, náčelník posádky dal signál k otevření vrat skladiště a vypustil ptáky na svobodu.

Oba MD 500 se unisono odlepily od betonové podlahy, posunuly se k východu a vznesly se do vzduchu.

Tým trumfl svůj vlastní rekord o minutu a osmnáct vteřin. Byl to udatný pokus a mohl být i k něčemu dobrý, nebýt toho, co se stalo pak.

Tři kilometry od pevnosti, kdy kopiloti obou helikoptér začali mít plné ruce práce s přípravou zbraňových systémů, k teplu z jejich motorů zamířil párek raket země–vzduch. Nikdo neměl šanci.

Berglund nepotřeboval volat Langley, aby mu došlo, co se stalo. Exploze na noční obloze viděl dost dobře sám. Když vystřelil ze zásobníku pušky poslední náboje, odložil ji a vzal do ruky pistoli.

Svým přemrštěným texaským způsobem se domníval, že od něj bylo vtipné, když Ashleigh a její kamarádky uvítal v „anbárském Alamu“. Jestli to bylo prorocství nebo ironie – na tom už teď vlastně nezáleželo.

Jejich vozidla byla zničena ostřelováním, helikoptéry sestřeleny, takže jim teď nezbývalo než se snažit obhájit svou pozici zde. I kdyby někde v Jordánsku vystrachali nějaké tryskáče, nemohou dorazit včas. Nikam jinam cesta nevede.

Berglund byl bojovník. A tak i odejde – po svých, a vezme s sebou tolik nepřátel, kolik jen dokáže. Litoval jen dvou věcí: že lépe neschoval Ashleigh a že nedostal příležitost dojít si svůj steak.

Saša Basejev byl ohromen. Američani bojovali tvrději, než očekával. Ještě když jim došla všechna munice, vytáhli nože a snažili se bojovat holýma rukama.

Přežili jen dva. Ale ani ti už neměli šanci přežít, ani kdyby se dostali do nemocnice. Nařídil kameramanům, aby sebou hodili a pustili se do práce.

Přes nádvoří pokryté troskami došel k chladicím boxům. Rukou odhrnul vrstvu sutin, vytáhl baterku a otevřel víko jednoho z nich. Sáhl dovnitř a zjistil, že je plná – *ledu. Neuvěřitelný luxus, tady uprostřed pouště.*

Pak došel k dalšímu boxu a k dalšímu a prohlížel si jejich obsah. *Láhve růžového vína? Zákusky? Zmrzlina?* Ať jsou Američani dekadentní sebevíc, takové zásoby mu nedávaly smysl, dokonce ani u polovojenského týmu CIA.

Na zemi poblíž posledního chladicího boxu byly rozsypané steaky. Basejev se sklonil a jednoho se dotkl. Byl ještě teplý. Napočítal jich devět. *Devět steaků pro šestičlenný tým.*

Když pomyslel, jak vypadají někteří Američani, snad měli někteří z nich v plánu spořádat víc než jeden steak. Ale tím se pořád nevysvětluje to víno. Američtí muži, především pak vojáci, pijí většinou pivo nebo tvrdý alkohol. A když už pijí víno, pak určitě ne růžové.

Tady něco nesedělo. Obsah těch boxů připomínal pohoštění na piknik nebo nějakou tu americkou plážovou party. Pak se ve světle jeho baterky pár stop od něj něco zablesklo.

Pod dalšími sutinami našel iPhone v obale zdobeném bižuterií. Obrazovka, chráněná heslem, byla rozbitá, ale byla na ní jasně patrná fotografie ženy, jak líbá jednoho z bojovníků CIA. Tak tohle bylo hotové požehnání.

Zvedl telefon nad hlavu a arabsky zavolal na své bojovníky: „Je tady žena,“ oznámil. „Americká žena. Jestli ji najdete, je vaše!“

Džihádisté se hlasitě zaradovali a hrstka z nich se rozběhla ke schodišti.

V chodbě pod schody museli ze všech sil zabrat dva muži současně, aby vypáčili dveře do krytu. První muž, který se protlačil dovnitř, dostal dvě kulky do hrudi a jednu do hlavy. Propukla další přestřelka.

Tahle byla ale mnohem kratší. Ashleigh měla jen dva rezervní zásobníky.

Když jí došly náboje, džihádisté se nahrnuli dovnitř. Její kolegyně byly administrativní pracovnice. Zbraně nenosily.

Trvalo jen pár vteřin, než propuklo nevyslovitelné.

3. KAPITOLA

NEDĚLE
VÍDEŇ, RAKOUSKO

Scot Harvath se nesnažil schovat. Čekal, že ho uvidí. Takový byl plán. Buď stručný. Buď krvavý. Pak zmiz.

Rakušani by jim samozřejmě mohli dělat problémy. Ale politika spojená s úkolem nebyla jeho starost.

Bílý dům byl v tomhle ohledu jednoznačný. Buď se s tím problémem vypořádají Evropani, nebo se o něj postará Amerika.

Harvath posedával v rohu Café Hawelka. Pod novinami na jeho klíně se ukryvala Beretta opatřená tlumičem. Vybledlé stěny pokrývaly umělecké plakáty. Páchlo to tu po čokoládě a zvětralých cigaretách.

Naposledy si usrkl kávy, vstal a položil noviny na stůl.

Jeho cíl tu seděl s jiným mužem, hned u okna. Oběma bylo něco málo přes třicet. Ani jeden nezvedl zrak.

Harvath došel k jejich stolku a řekl jen: „Paříž.“ Pak přiložil tlumič muži pod čelist a stiskl spoušť.

I přes tlumič byla Beretta stále dobře slyšet; a mužův mozek rozprsknutý po kavárenském okně byl zase mimořádně dobře vidět.

Někteří štamgasti začali křičet, převrhávat židle a stolky ve snaze rychle utéct. Jiní seděli jako přimražení, buď ze šoku, nebo ze sebezáchovy – doufali, že nepřitáhnou pozornost střelce.

Ředitel CIA prahnul po mistrovském díle hodném Rembrandta – *velkým, smělém a nezaměnitelném*. Harvath mu to splnil.

Opustil kavárnu zadním východem, sundal si čepici, rozebral zbraň a všechno nechal vklouznout do kapes.

O šest bloků dál vešel do hotelu Sacher. U šatny dal dívce spropitné a vyzvedl si svrchník a nákupní tašky. Pak se došel na toaletu umýt a převléct.

Stál u umyvadla a oplachoval si ruce. Policie dostane hned několik jeho popisů. A žádný z nich nebude úplně přesný. Kolemstojící byli otřeseni násilím i rychlostí, s jakou se vše událo.

Číšník si bude pamatovat jen to, že šlo o bílého muže, snad něco přes třicet, který si objednal kávu, klidně a německy.

Kdyby ho vystopovali až do hotelu Sacher, šatnářka ho popíše snad jako hezkého muže. Pochyboval, že by dokázala k popisu dodat ještě: „Metr osmdesát, pískově hnědé vlasy a modré oči.“ Ať tak či onak, on už bude pryč.

Před hotelem si nechal od portýra objednat taxi na hlavní vlakové nádraží. Tam zanechal falešnou stopu tím, že si koupil jízdenku do Klagenfurtu, městečka nedaleko hranic.

Prošel nádražím, urazil pěšky pár bloků na nedalekou stanici metra, nastoupil a ujel šest stanic.

Nějakých dvacet minut bloumal po málo známé vídeňské čtvrti, pak se nechal odvézt taxíkem do Ristorante Va Bene s výhledem na řeku. S jistotou, že ho nikdo nesleduje, se posadil ven a dal si pivo.

Bude mít trochu napilno. Loď vyplouvá co nevidět. Ale on to pivo potřeboval.

A nejen to pivo, bylo to těch pět minut klidu, co tak nutně potřeboval. Pět minut, aby vyhnal z hlavy jednu hru a vstoupil do té další.

Takhle ještě nikdy operaci neplnil. Snažit se sloužit dvěma pánům nebyl nikdy dobrý nápad. Nezáleží na tom, jak jste chytří. Říkáte si o to, aby se něco pokazilo. A když se to pak stane, začnou se chyby vrstvit jedna na druhou, právě tak jako mrtvoly.

Podíval se na hodinky. *To by bylo mých pět minut klidu.* Vytáhl z kapsy peníze, hodil do sebe zbytek piva, zaplatil a odešel.

K vídeňskému říčnímu přístavu to měl něco přes míli. Šel pěšky a cestou zahodil Berettu a potom i tlumič do Dunaje.

Vyzvedl si plastový sáček na zip, který předem nalepil zespona na jeden z kontejnerů. Vytáhl z něj svůj pas, klíč od kajuty a další osobní věci, dal si

je zpátky do kapes a ještě jednou si v duchu všechno prošel a poplácal si kapsy. Netoužil po tom, aby ho chytili s čímkoli, co by ho nějak spojovalo s událostmi v té kavárně.

Vkročil na lodní lávku, předložil lodní lístek a usmál se na personál. Jeho nákupní tašky nechali projet po pásu rentgenem, on sám prošel magnetometrem.

Za čtyři dny, které na lodi strávil, objevil nejmíň stovku způsobů, jak by tu terorista nebo jiný darebák mohl vyvolat boží dopuštění. Ani k jednomu z nich nebylo třeba pašovat něco přes magnetometr nebo rentgen.

Personál dostal signál „vše v pořádku“, podal mu jeho věci a přivítal ho zpátky na palubě. Jedna příjemná stevardka se začala vyptávat, jestli si chvíle na souši užil, ale než stihla dopovědět otázku, byl už v polovině haly.

Když dorazil do své kajuty, u dveří zastavil a zaposlouchal se. *Nic*. Vylovil z kapsy klíč a vstoupil.

Byla tam tma. Už se natahoval k vypínači, když se zarazil. Posuvné skleněné dveře byly otevřené. Z balkonu prosvítal obrys postavy.